

Arrest

nr. 288 163 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd reeds in 2008 in België geregistreerd.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 2 april 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Verzoeker werd op 20 mei 2013 onder escorte gerepatrieerd naar Marokko.

1.4. Verzoeker werd op 26 april 2014 te Antwerpen geïnterpelleerd door de politie.

1.5. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 26 april 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 26 juli 2019 werd verzoeker wederom geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens aanmatiging van naam.

1.7. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 26 juli 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat naderhand meermaals werd herbevestigd.

1.8. Op 7 augustus 2021 trad verzoeker in het huwelijk met zijn Belgische partner.

1.9. Verzoeker diende op 9 november 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 5 mei 2022 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 6 mei 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.11.2021 werd ingediend door:

Naam: A.(...)

Voorna(a)m(en): C.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aliassen: C.(...) C.(...) (°(...)), onderdaan van Marokko; C.(...) A.(...) ("(...)"); C.(...) A.(...) (°(...)), onderdaan van Algerije; M.(...) A.(...) (°(...)), onderdaan van Algerije; M.(...) A.(...) (°(...)).

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot van E.(...) M.(...) H.(...) (RR. (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 12.11.2012) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van acht jaar waarvan hij op 13.12.2012 kennis heeft genomen zoals blijkt uit het schrijven van zijn toenmalig advocaat. Op 02.04.2013 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering opgesteld, dat aan betrokkene werd betekend op 04.04.2013.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Betrokkene werd op datum van 20.05.2013 onder escorte gerepatriëerd naar Marokko. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 26.04.2014 al terug werd aangetroffen te Antwerpen - onder de alias C.(...) C.(...) - bij een vreemdelingencontrole. Op diezelfde datum werd ten aanzien van betrokkene opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, dat hem ook op die zelfde dag betekend werd. Uit het dossier blijkt daarnaast dat het voorgelegde paspoort van betrokkene bij de huidige aanvraag gezinshereniging afgeleverd werd op het Consulaat van Marokko te Antwerpen op 31.03.2017. Op 26.07.2019 werd betrokkene opnieuw bij een vreemdelingencontrole te Antwerpen aangetroffen wegens aanmatiging van naam (het aannemen van een naam van een persoon

dewelke rechtmatig staat ingeschreven in het rijksregister), waarna op 27.07.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld. Op 25.08.2019 werd betrokkene aangetroffen bij een verkeerscontrole als passagier door de Politie van Antwerpen naar aanleiding van enkele verkeersovertredingen. Bij deze controle werd vastgesteld dat betrokkene geseind staat en het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod. Op 26.08.2019 werd hem een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2019 betekend. Op 20.08.2020 werd betrokkene nogmaals aangetroffen bij een verkeerscontrole te Antwerpen en bleek opnieuw dat betrokkene geseind stond met een inreisverbod. Op 21.08.2020 werd nogmaals een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.07.2019 opgesteld. Betrokkene heeft dus geenszins het inreisverbod van 8 jaar gerespecteerd. Op 20.02.2021 werd de aangifte gedaan betreffende het huwelijk tussen betrokkene en de Belgische E.(...) M.(...), H.(...) (zijn huidige echtgenoot).

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Betrokkene is dan wel gerepatrieerd geweest op 20.05.2013, er kan geenszins blijken dat hij de termijn van het inreisverbod meer bepaald 8 jaar, heeft gerespecteerd. Gezien betrokkene al terug op 26.04.2014 werd aangetroffen te Antwerpen, op 31.03.2017 de fysieke aflevering van zijn paspoort te Antwerpen en nadien in 2019 en 2020 verschillende malen werd aangetroffen door de politie, heeft betrokkene zich klaarblijkelijk nooit gehouden aan de geldende termijn van het inreisverbod van 8 jaar en dient er aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Het inreisverbod is aldus heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 07.08.2021 een huwelijk is aangegaan met de referentiepersoon, met andere woorden na het niet respecteren van het nog steeds geldende inreisverbod van 12.11.2021 en het in voege gaan van voormelde seining op 02.04.2013. Een huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken: ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals voorzien in artikel 40ter, namelijk de Belgische huwelijksakte, een bewijs van voldoende huisvesting, een bewijs van ziekteverzekering voor zowel betrokkene als de referentiepersoon en bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Er is op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. In het dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene noch dat er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van haar ten aanzien van betrokkene van welke aard dan ook. De referentiepersoon is voltijds tewerkgesteld sinds 11.10.2018 bij de werkgever VZW O. T. Om voor zichzelf in het levensonderhoud te voorzien, blijkt de referentiepersoon aldus niet buitengewoon afhankelijk van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn allebei volwassen personen. Niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Uit het Rijksregister blijkt vervolgens dat betrokkene sinds 24.01.2022 ouder is van een Belgisch minderjarig kind, meer bepaald van A.(...) N.(...) (RR: (...)). Het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind kan evenmin volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan er geen afhankelijkheidsrelatie blijken die aan betrokkene het afgeleid verblijfsrecht zou moeten verschaffen. Evenmin kan blijken dat de moeder niet bereid of (fysiek en mentaal) niet in staat zou zijn om in te staan voor de zorg van zichzelf, het gezamenlijke kind en twee kinderen uit een eerder huwelijk. Het kindje is nog erg jong, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle

mogelijke medische ondersteuning, edm.) in functie van het welzijn van het kindje, om het alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote en het gemeenschappelijke kindje. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen de echtgenote en betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kunnen referentiepersoon en het gezamenlijke kindje België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's echtgenote ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op.

Betrokkene meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 04.04.2013. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is

(...)"

1.11. Op 18 oktober 2022 werd een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van verzoekers minderjarig Belgisch kind.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij heeft in casu de aanvraag gezinshereniging ex art. 40bis vrw. van verzoeker met zijn Belgische echtgenote geweigerd, om reden dat verzoeker onder een inreisverbod zou sorteren, dewelke aan hem werd opgelegd op 13/12/2012.

Verwerende partij verwijst bijgevolg naar het arrest van het Hof van Justitie (HvJ) i.h.b. K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018, dewelke naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd uitgesproken.

Het EU-Hof benadrukt dat volwassenen - anders dan minderjarigen (met name kinderen van jonge leeftijd) - in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Wanneer de Unieburger daarentegen minderjarig is, moet bij de beoordeling of van een afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van de niet-EU-onderdaan sprake is, in het belang van het kind rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, zoals zijn leeftijd, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een niet-EU-land is.

Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan, hoewel dat een van de in aanmerking te nemen relevante factoren is.

Daarnaast verduidelijkt het EU-Hof dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de onderdaan van een niet-EU-land zich beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld. Evenmin is van belang dat het inreisverbod definitief was geworden op het moment waarop de onderdaan van een niet-EU-land zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging indiende.

Verwerende partij verwijst voorts naar het negatief onderzoek aangaande de afhankelijkheidsverhouding met de Belgische echtgenote van verzoeker.

Er zou volgens verwerende partij geen enkele reden bestaan waarom verzoeker niet zou kunnen gescheiden worden van zijn Belgische echtgenote, evenmin zouden er geen elementen voorhanden zijn van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie met hun minderjarig kind.

Verzoeker wenst te accentueren dat voornoemde stellingen vernietigd werd door de RvV om reden dat zij niet in overeenstemming is met de Belgische verblijfswetgeving, de Europese regelgeving en het arrest K.A. e.a. tegen België, waarnaar verwerende partij zelf naar verwijst.

Er werd ten overvloede gesteld dat noch de vreemdelingenwetgeving, noch de Europese regelgeving in een rechtsgrond voor dergelijke beslissingen voorziet, ook niet wanneer eerst vastgesteld is dat er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met de Belgische refertepersoon bewezen is. Ook het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A. t. België, biedt hiervoor geen rechtsgrond.

Bijgevolg diende verwerende partij de aanvraag gezinshereniging na het inreisverbod wél degelijk in aanmerking te nemen.

De aanvraag kan alleen leiden tot een positieve beslissing (F kaart) of een weigering ten gronde in de vorm van een bijlage 20.

Verwerende partij heeft in casu een bijlage 20 uitgevaardigd.

Verzoeker werd gedwongen uit het Rijk verwijderd op 20/05/2013.

Verzoeker heeft geen enkele binding meer met Marokko.

Verzoeker woont thans samen met zijn gezin en hij spreekt Nederlands. Hij is thans aan het werken en heeft geen geïncrimineerde feiten gepleegd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst. Zij hebben één gemeenschappelijk kind te weten Mevr. A.(...) N.(...) NN: (...). Verzoeker erkende hun gemeenschappelijk kind (Stukken 2).

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft blijkende uit zijn AD al gedurende een lange periode in België samen met zijn echtgenote en kind op hetzelfde adres.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoeker al reeds een geruime tijd één gezin vormde met zijn echtgenote en minderjarig kind. Hij is tewerkgesteld en draagt ook zorg voor zijn gezin (financieel en materieel).

De relatie tussen verzoeker met zijn gezin valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer daar een minderjarig kind heeft en hij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met zijn gezin.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de echtgenote en kind van verzoeker te verwachten om naar Marokko te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.

Er is bovendien ter zake samen-woont tussen verzoeker, zijn minderjarig kind en zijn Belgische echtgenote.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarig kind en echtgenote.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Verzoeker verwijst hierbij aan het recht van het kind om door zijn (beide) ouders verzorgd te worden (artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag), en om met beide ouders direct contact te kunnen hebben (artikel 9) en om, met het oog daarop, een beroep te kunnen doen op gezinshereniging.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdioende gebeurd is.

De beslissing is dan ook onwettig.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Er is bovendien ter zake samen-woont tussen verzoeker en zijn inmiddels minderjarig kind en zijn Belgische echtgenote.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarig kind en echtgenote.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

De beslissing is dan ook onwettig.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn echtgenote en kind en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie VZ. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;"

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopij van de geboorteakte van zijn Belgische dochter, een kopie van een attest van gezinssamenstelling van 17 mei 2022, een document van het ziekenfonds betreffende de uitkeringen van zijn echtgenote en een attest van het ziekenfonds dat hij voor het ziekenfonds ten laste is van zijn echtgenote (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet om een verblijf te verkrijgen op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker het voorwerp is van een inreisverbod met een duur van 8 jaar, waardoor de aanvraag volgens de gemachtigde van de staatssecretaris enkel in overweging kan worden genomen indien verzoeker aan de toegangsvoorwaarden voldoet.

Vervolgens wordt nagegaan of er aan verzoeker desgevallend een afgeleid verblijfsrecht moet worden verleend omwille van het burgerschap van zijn echtgenote. Hierbij dient te worden nagegaan of de verplichting in hoofde van verzoeker om de Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen tot gevolg zou hebben dat zijn echtgenote (en zijn minderjarig kind) eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel zouden moeten verlaten, zoals bedoeld in het arrest K.A. e.a. van het Hof van Justitie (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16). Aangezien geen

bijzondere afhankelijkheidsverhouding blijkt, wordt in de beslissing geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht en hij *“gevolg dient te geven”* aan het hem opgelegde inreisverbod.

2.7. In zijn middel overloopt verzoeker de overwegingen uit de K.A.-toets, zoals die in de bestreden beslissing zijn opgenomen, waarbij terloops dient te worden aangestipt dat hij ten onrechte stelt dat zijn aanvraag gestoeld zou zijn op artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens verwijst verzoeker naar vernietigingsarresten van de Raad die evenwel betrekking hebben op ‘beslissingen’ van weigering tot inoverwegingname van een aanvraag zonder vermelding van enige juridische grondslag.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak kan *in casu* evenwel niet naar analogie worden toegepast aangezien de thans bestreden beslissing, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft, wél onder de vorm van een bijlage 20 werd genomen en wél juridische grondslagen vermeldt.

2.8. Verder gaat verzoeker er in zijn middel blijkbaar ten onrechte van uit dat hij enkel aannemelijk dient te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg om in aanmerking te komen voor de erkenning van zijn verblijfsrecht. Het bewijs van een de facto gezinsleven volstaat evenwel niet om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt trouwens benadrukt dat het *“huwelijk (...) betrokkene niet automatisch recht op een verblijf”* geeft. Verzoeker brengt niets in tegen de pertinente overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij, *“naast de voorwaarden conform art. 40ter”,* eerst en vooral *“toegang (moet) hebben tot het grondgebied”* en *“er (...) dus geen geldig inreisverbod (mag) zijn”*. Verzoeker weerlegt dus in zijn middel nergens de vaststelling dat hij actueel het voorwerp is van een inreisverbod met een duur van acht jaar dat hem op 4 april 2013 ter kennis werd gebracht: *“(…) Op 02.04.2013 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering opgesteld, dat aan betrokkene werd betekend op 04.04.2013.*

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Betrokkene werd op datum van 20.05.2013 onder escorte gerepatrieerd naar Marokko. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 26.04.2014 al terug werd aangetroffen te Antwerpen - onder de alias C.(...) C.(...) - bij een vreemdelingencontrole. Op diezelfde datum werd ten aanzien van betrokkene opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, dat hem ook op die zelfde dag betekend werd. Uit het dossier blijkt daarnaast dat het voorgelegde paspoort van betrokkene bij de huidige aanvraag gezinshereniging afgeleverd werd op het Consulaat van Marokko te Antwerpen op 31.03.2017. Op 26.07.2019 werd betrokkene opnieuw bij een vreemdelingencontrole te Antwerpen aangetroffen wegens aanmatiging van naam (het aannemen van een naam van een persoon dewelke rechtmatig staat ingeschreven in het rijksregister), waarna op 27.07.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld. Op 25.08.2019 werd betrokkene aangetroffen bij een verkeerscontrole als passagier door de Politie van Antwerpen naar aanleiding van enkele verkeersovertredingen. Bij deze controle werd vastgesteld dat betrokkene geseind staat en het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel met inreisverod. Op 26.08.2019 werd hem een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2019 betekend. Op 20.08.2020 werd betrokkene nogmaals aangetroffen bij een verkeerscontrole te Antwerpen en bleek opnieuw dat betrokkene geseind stond met een inreisverbod. Op 21.08.2020 werd nogmaals een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.07.2019 opgesteld. Betrokkene heeft dus geenszins het inreisverbod van 8 jaar gerespecteerd. Op 2 02 2021 werd de aangifte gedaan betreffende het huwelijk tussen betrokkene en de Belgische E.(...) M.(...), H.(...) (zijn huidige echtgenoot).

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Betrokkene is dan wel gerepatrieerd geweest op 20.05.2013, er kan geenszins blijken dat hij de termijn van het inreisverbod. meer bepaald 8 jaar, heeft gerespecteerd. Gezien betrokkene al terug op 26.04.2014 werd aangetroffen te Antwerpen, op 31.03.2017 de fysieke aflevering van zijn paspoort te Antwerpen en nadien in 2019 en 2020 verschillende malen werd aangetroffen door de politie, heeft betrokkene zich klaarblijkelijk nooit gehouden aan de geldende termijn van het inreisverbod van 8 jaar en dient er aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Het inreisverbod is aldus heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de ophefing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.”

(...)

Betrokkene meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 04.04.2013. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is” Uit de definitie van een ‘inreisverbod’ zoals omschreven in artikel 1, §1 eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet blijkt dat dit een verbod inhoudt tot toegang en verblijf “op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn”. Aangezien er in hoofde van verzoeker een verbod tot toegang en verblijf geldt, kan hij zijn verblijfsrecht in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet erkend zien. Dit belet evenwel niet dat hij desgevallend in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht dat voortspuit uit het burgerschap van de Unie van zijn Belgische gezinsleden.

2.9. In zoverre verzoeker meent dat zijn persoonlijke situatie niet deugdelijk werd onderzocht, blijkt uit de bestreden beslissing dat zowel met de situatie van zijn Belgische echtgenote als met de situatie van zijn minderjarig Belgisch kind rekening werd gehouden. In de beslissing wordt hierover, in het licht van de zogeheten K.A.-toets, het volgende gesteld:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 07 08.2021 een huwelijk is aangegaan met de referentiepersoon, met andere woorden na het niet respecteren van het nog steeds geldende inreisverbod van 12.11.2021 en het in voege gaan van voormelde seining op 02.04 2013. Een huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken: ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals voorzien in artikel 40ter, namelijk de Belgische huwelijksakte, een bewijs van voldoende huisvesting, een bewijs van ziekteverzekering voor zowel betrokkene als de referentiepersoon en bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Er is op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. In het dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene noch dat er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van haar ten aanzien van betrokkene van welke aard dan ook. De referentiepersoon is voltijds tewerkgesteld sinds 11.10.2018 bij de werkgever VZW Onafhankelijke Thuiszorgverenigingen. Om voor zichzelf in het levensonderhoud te voorzien, blijkt de referentiepersoon aldus niet buitengewoon afhankelijk van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn allebei volwassen personen. Niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Uit het Rijksregister blijkt vervolgens dat betrokkene sinds 24.01.2022 ouder is van een Belgisch minderjarig kind, meer bepaald van A.(...) N.(...) (RR: (...)). Het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind kan evenmin volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan er geen afhankelijkheidsrelatie blijken die aan betrokkene het afgeleid verblijfsrecht zou moeten verschaffen. Evenmin kan blijken dat de moeder niet bereid of (fysiek en mentaal) niet in staat zou zijn om in te staan voor de zorg van zichzelf, het gezamenlijke kind en twee kinderen uit een eerder huwelijk. Het kindje is nog erg jong, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat haar lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader. De moeder kan verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, edm.) in functie van het welzijn van het kindje, om het alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote en het gemeenschappelijke kindje. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch

grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen de echtgenote en betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kunnen referentiepersoon en het gezamenlijke kindje België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

2.10. Verzoeker werpt op dat hij geen enkele gezins- of familieband heeft in zijn land van herkomst. Daargelaten de vraag of verzoeker hiervan een concreet bewijs levert, is deze vaststelling allerminst doorslaggevend bij de beoordeling van de vraag of er een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoeker en zijn Belgische gezinsleden. In de bestreden beslissing werd geconcludeerd dat *“uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.”* Noch uit zijn verzoekschrift, noch uit de bijlagen kan worden opgemaakt dat de Belgische gezinsleden dermate afhankelijk zijn van verzoeker dat de verblijfsweigering tot gevolg zou hebben dat zijn Belgische gezinsleden de Europese Unie als geheel zouden moeten verlaten en bijgevolg zouden moeten verzaken aan het fundamentele recht op verblijf dat inherent is aan hun burgerschap van de Unie.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker nooit eerder toegelaten of gemachtigd werd tot verblijf op het Belgische grondgebied en dat hij zelfs het voorwerp is van een inreisverbod. Onderhavige zaak betreft aldus, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel, een situatie van eerste toelating waarbij geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In een dergelijk geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

Een belangrijk element hierbij is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Zoals de verwerende partij aanstipt in haar nota met opmerkingen, huwde verzoeker en verwekte hij een kind in de volle wetenschap dat er geen mogelijkheid was tot toegang of verblijf in de Schengenzone en toont hij niet aan dat de materiële en financiële bijstand die hij zou leveren niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden geleverd. Verzoeker kan trouwens geenszins worden bijgetreden waar hij beweert dat hij “*onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarig kind en echtgenote*” zou hebben geleverd.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind, waaraan ook een belangrijk gewicht dient te worden gegeven in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109), wordt in de beslissing gewezen op het gegeven dat “*het kindje (...) nog erg jong (is)*”, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat de ontwikkeling negatief zou worden beïnvloed door de (tijdelijke) afwezigheid van verzoeker. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het (hoger) belang van het kind niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de vaststelling dat verzoeker onderworpen was aan een inreisverbod van acht jaar te concluderen dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om zijn verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote erkend te zien. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN